

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **Š**, zast. JUDr. Miroslavem Nyplem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Dukelská 15, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské nám. 1245, řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2015, čj. 16208/VZ/2015-2, **t a k t o** :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Dobrušce (dále jen „prvoinstanční orgán“ nebo „městský úřad“) ze dne 12. 5. 2015, čj. PDMUD 10338/2015, kterým byla žalobci zrušena oprávnění k provozování několika živností.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobci byla zrušena oprávnění k provozování živností „Obráběčství, Silniční motorová doprava – osobní provozovaná vozidly určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče, Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a Zámečnictví, nástrojářství“. Důvodem pro to byla ztráta jeho bezúhonnosti jako všeobecné podmínky provozování živnosti ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“), v návaznosti na ustanovení § 6 odst. 2 téhož zákona, neboť

žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu (přečinu) v souvislosti s podnikáním, přičemž se na něj nehledí jako by nebyl odsouzen.

Žalovaný popsal průběh správního řízení, které bylo zahájeno na základě zprávy Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou o výsledku trestního stíhání s přiloženým trestním příkazem ze dne 30. 1. 2015, čj. 10T 8/2015-254. Z něho vyplynulo, že žalobce byl pravomocně odsouzen za přečin neodvedení daně, pojištění na sociální zabezpečení a podobné povinné platby podle § 241 odst. 1 trestního zákoníku. Přečinu se dopustil jako jednatel společnosti G s. r. o.

Žalovaný zdůraznil, že jednou ze všeobecných podmínek provozování živnosti je podle § 6 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona bezúhonnost. Kritéria pro posuzování bezúhonnosti jsou stanovena v § 6 odst. 2 stejného zákona, a pokud posuzovaná osoba naplní toto ustanovení, nelze ji považovat za bezúhonnou, nesplňuje tedy jednu ze všeobecných podmínek pro provozování živnosti a nemůže živnost provozovat. Při posuzování bezúhonnosti jsou živnostenské úřady vázány pravomocnými rozsudky soudů. Jejich uvážení je omezeno toliko na posouzení, zda je současně naplněna formální i materiální stránka výše uvedeného ustanovení živnostenského zákona. Formální podmínka ustanovení § 6 odst. 2 živnostenského zákona (zda je trestný čin, za který byl žalobce odsouzen, trestným činem úmyslným) byla v tomto posuzovaném případě naplněna, neboť to vyplývá již ze samotné dikce předmětného trestného činu.

Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda případ žalobce, držitele živnostenských oprávnění, spadá pod toto ustanovení též ve smyslu materiálním, tj. zda byl trestný čin spáchán v souvislosti s podnikáním. K tomu citoval z obsahu pravomocného trestního příkazu, dle něhož se žalobce trestného činu dopustil svým jednáním jako jednatel právnické osoby, kdy v tam uvedeném období nechával zaměstnancům společnosti srážet z jejich hrubých mezd příslušné zákonné srážky na odvody za jednotlivé kalendářní měsíce v celkové výši 429.094,- Kč, které však následně za společnost neodvedl řádně a včas příslušným institucím a oprávněným subjektům, přičemž takto získané finanční prostředky použil k jiným účelům, byť souvisejícím s podnikatelskou činností společnosti. Z uvedeného je dle žalovaného nesporné, že se žalobce trestného činu dopustil v souvislosti s podnikáním, jako osoba zodpovědná za podnikání společnosti G s. r. o. Společnost má k podnikání tři živnostenská oprávnění shodná se žalobcovými. Ten se dopustil shora citovaného přečinu, který pro svou povahu souvisí s jakoukoliv podnikatelskou činností. Splnění podmínky bezúhonnosti je nutné chápat jako určitý ochranný prostředek, kterým se stát brání proti živnostenskému podnikání osob, které v jakémkoliv postavení jednají při podnikání protiprávně a jsou za toto jednání pravomocně odsouzeny. Svým jednáním poškodil zájmy státu, neboť všechny takto sražené položky, které tvoří důležitou součást příjmové stránky státního rozpočtu, měly být řádně a včas odvedeny.

Žalovaný doplnil úvahu o právní úpravě jednání statutárního orgánu obchodní společnosti a povinnosti dodržovat právní předpisy při podnikání uvedenou v zákoně (K.ř.č. 1a - rozsudek)

č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), i v zákoně č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon obchodních korporací). Uzavřel, že žalobce z titulu své funkce uvedenou společnost řídil a organizoval její podnikatelskou činnost jako fyzická osoba, která spáchala trestný čin v souvislosti s jejím podnikáním. Bezúhonnost se vztahuje vždy k osobě, a proto, pokud ta tuto podmínku ztratí, byť v postavení statutárního orgánu společnosti, nemůže podnikat ani jako fyzická osoba. Důsledky ztráty bezúhonnosti se dotýkají každého v postavení podnikatele v rámci podnikání, ať již jde o podnikající fyzickou osobu nebo o jednatele obchodní společnosti. Bezúhonnost je nedělitelná a osoba tedy buď všeobecnou podmínku bezúhonnosti pro účely živnostenského zákona splňuje, nebo nikoliv.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a jeho zrušení. Má za to, že neoprávněně zasahuje do jeho práva na podnikání zaručeného Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgán vyložil ustanovení § 6 odst. 2 živnostenského zákona nesprávně, v rozporu s jeho smyslem a účelem, čímž došlo k nezákonnému zásahu do jeho práv, a to především do práva na podnikání, které je zaručeno čl. 26 Listiny. Upozornil, že odsouzen byl jako jednatel obchodní společnosti G s. r. o., trestný čin tak byl spáchán v souvislosti s podnikáním této společnosti. Dle názoru žalobce nelze pojem „v souvislosti s podnikáním“ vykládat tak, že se může jednat o podnikání jakéhokoliv subjektu, nýbrž se musí jednat o podnikání osoby, která byla pravomocně odsouzena, a zároveň je třeba v každém konkrétním případě posoudit, zda má trestná činnost souvislost s živnostenským oprávněním této osoby.

Dle žalobce je konstrukce žalovaného, dle které je bezúhonnost nedělitelná a osoba buď všeobecnou podmínku bezúhonnosti pro účely živnostenského zákona splňuje, nebo nikoliv, v rozporu nejen se samotným zákonem, ale také s ustálenou judikaturou jak nejvyšších soudů, tak Ústavního soudu, který dovedl, že souvislost skutkové podstaty (respektive trestného činu) s podnikáním je nutné vykládat s ohledem na aprobovanou činnost konkrétní podnikatelské osoby a tuto souvislost je třeba řádně zdůvodnit (nález ÚS sp. zn. Pl. ÚS 35/08). Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že otázku, zda má trestná činnost takovou souvislost s podnikáním (nebo předmětem podnikání), že způsobuje ztrátu bezúhonnosti ve smyslu živnostenského zákona, je třeba zodpovědět v kontextu konkrétní věci a živnostenského oprávnění. Dle názoru Nejvyššího správního soudu výklad podmínky bezúhonnosti, dle kterého trestný čin spáchaný v souvislosti s některou z podnikatelských činností osoby je automaticky důvodem pro zrušení všech jejích živnostenských oprávnění, neúměrně zasahuje do základního práva podnikat a je tak v rozporu s ústavou (rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2015, sp. zn. 9 As 229/2014-40). Dle judikatury je tak třeba vždy zkoumat, zda trestný čin spáchaný v rámci podnikatelské činnosti osoby souvisí s konkrétními živnostenskými oprávněními, které této osobě náleží. Dle žalobce nelze tedy hovořit o jakési všeobecné podmínce, ale bezúhonnost

je třeba posuzovat vždy v kontextu konkrétní věci a živnostenského oprávnění dané osoby.

Žalobce zopakoval, že se v daném případě jednalo o trestný čin spáchaný při podnikání právnické osoby a žalobce byl odsouzen jako jednatel této právnické osoby. Nejednalo se tedy o podnikání žalobce jako fyzické osoby, ale třetího subjektu. V daném případě tak není naplněna podmínka pro to, aby žalobci byl odebrán status bezúhonné osoby ve smyslu ustanovení § 6 odst. 2 živnostenského zákona, jelikož není dána souvislost s podnikáním samotného žalobce. Přímým jednáním podnikatele – fyzické osoby je jeho osobní jednání, při kterém podnikatel činí sám právní úkony. Přímým jednáním podnikatele – právnické osoby je jednání jejího statutárního orgánu. Právní úkony učiněné statutárním orgánem jsou právními úkony právnické osoby (srov. rozsudek NS ze dne 25. 1. 2011, sp. zn. 32 Cdo 4133/2009). Z uvedeného je tak dle žalobce zřejmé, že trestný čin, za který byl odsouzen, souvisel s podnikáním právnické osoby – obchodní společnosti G s. r. o., neboť to byla právě tato společnost, kdo jako zaměstnavatel nesplnila svou povinnost a neodvedla příslušné povinné platby za zaměstnance. Žalobce byl odsouzen společně s touto právnickou osobou, neboť v rozhodné době zastával funkci jejího jednatele, jeho odsouzení tak nemá nic společného s jeho podnikáním jako fyzické osoby.

Žalobce zdůraznil, že hlediskem posuzování podmínky bezúhonnosti ve smyslu ustanovení § 6 odst. 2 živnostenského zákona musí být vždy to, zda povaha trestné činnosti osoby způsobuje obavu z dotčení základních práv a svobod třetích osob při výkonu aprobované činnosti a zda by zásah do práva na podnikání nebyl v rozporu s principem proporcionality (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2015, sp. zn. 9 As 229/2014-40). V této souvislosti zmínil, že na základě vydaných živnostenských oprávnění podniká jako fyzická osoba a nemá žádné zaměstnance a v době, kdy došlo ke spáchání trestného činu, za který byl odsouzen, ani jako fyzická osoba nepodnikal. S ohledem na povahu trestného činu, za který byl žalobce odsouzen (neodvedení povinných plateb za zaměstnance), tak absentuje obava z toho, že by při výkonu jeho živnostenského oprávnění mohly být dotčeny práva a povinnosti třetích osob. Ostatně ani Okresní soud v Rychnově nezbavil žalobce možnosti podnikat. Dodal, že Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozhodnutí sp. zn. 9 As 229/2014 sice dovodil, že existují trestné činy, které budou pro svou obecnou povahu souviset s jakoukoliv podnikatelskou činností, tato souvislost však musí být ve všech takových případech odůvodněna vztahem ke každé jednotlivé podnikatelské činnosti, což správní orgány v daném případě neodůvodnily.

Závěrem žalobce uvedl, že příslušné povinné platby za zaměstnance, jejichž neuhrazení bylo příčinou odsouzení žalobce a obchodní společnosti G s. r. o., si žalobce neponechal pro vlastní účely, ale tyto prostředky byly použity pro aktuální potřeby společnosti, a to v převážné části právě na mzdy zaměstnanců společnosti s tím, že platby budou uhrazeny, jakmile bude na účtech společnosti dostatek finančních prostředků. Nejednalo se tedy v žádném případě o úmysl tyto povinné platby neuhradit.

Žalovaný se k podané žalobě písemně vyjádřil, a to shodně s odůvodněním napadeného rozhodnutí, a navrhl zamítnutí žaloby. Odmítl tvrzení žalobce, že se nejednalo o jeho podnikání jako fyzické osoby, ale třetího subjektu, a uvedl, že nelze posuzovat spáchání trestného činu, kterého se fyzická osoba dopustí v souvislosti s podnikáním jinak u „vlastního“ podnikání jako fyzické osoby a jinak u fyzické osoby jednající jménem právnické osoby. Pokud žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 229/2014, tak ten mu v jeho názoru za pravdu nedává. Dle žalovaného není ani podstatné, že soud neuložil žalobci zákaz činnosti. Podle živnostenského zákona stojí na prvním místě jako všeobecná podmínka pro provozování živnosti bezúhonnost a pravomocný rozsudek soudu o spáchání trestného činu souvisejícího s podnikáním. Uložení zákazu činnosti by bylo jen další překážkou provozování živnosti ve smyslu § 8 odst. 5 živnostenského zákona. Žalovaný zdůraznil, že řádné placení daní státu patří k základním povinnostem podnikatelů, souvisí s jakoukoliv podnikatelskou činností a vztahuje se tak ke každé jednotlivé živnosti. Uvedl, že se se žalobcem ztotožňuje na obecných principech posuzování bezúhonnosti včetně testu proporcionality v žalobcem uváděných v rozsudcích Nejvyššího správního soudu nebo nálezu Ústavního soudu, přičemž tyto principy byly dle jeho názoru při rozhodování naplněny.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, když žalobce s tímto postupem souhlasil výslovně a žalovaný svůj souhlas udělil způsobem předvídaným v ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z listin založených v předloženém správním spisu vyplynulo, že žalobce byl Okresním soudem v Rychnově nad Kněžnou odsouzen trestním příkazem ze dne 30. 1. 2015, čj. 10T 8/2015-254, který nabyl právní moci dne 13. 2. 2015, za přečin neodvedení daně, pojištění na sociální zabezpečení a podobné povinné platby podle § 241 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 1 roku a 6 měsíců. Přečinu se dopustil jako jednatel společnosti G s. r. o., kdy společnost zaměstnávala větší počet fyzických osob a z pozice zaměstnavatele ve větším rozsahu nesplnil zákonnou povinnost za zaměstnance odvést daň, pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na zdravotní pojištění.

Na základě trestního příkazu zahájil prvoinstanční orgán se žalobcem jako podnikající fyzickou osobou správní řízení o zrušení jeho živnostenských oprávnění pro ztrátu bezúhonnosti a dne 12. 5. 2015 vydal dle ustanovení § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona rozhodnutí o zrušení podnikatelských živnostenských oprávnění.

Odvolání žalobce proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

Dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona je všeobecnou podmínkou provozování živnosti fyzickými osobami jejich bezúhonnost. Kritéria pro posuzování bezúhonnosti jsou stanovena v § 6 odst. 2 stejného zákona, dle kterého se za bezúhonnou pro účely živnostenského zákona nepovažuje osoba, která byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně, jestliže byl tento trestný čin spáchán v souvislosti s podnikáním, anebo s předmětem podnikání, o který žádá nebo který ohlašuje, pokud se na ni nehledí, jako by nebyla odsouzena. Podle ustanovení § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona živnostenský úřad zruší živnostenské oprávnění, jestliže podnikatel již nesplňuje podmínky podle § 6 odst. 1 písm. a) nebo b).

Spornou otázkou mezi účastníky je, zda žalobce v důsledku pravomocného odsouzení trestním příkazem ze dne 30. 1. 2015, čj. 10T 8/2015-254, pozbyl jednu ze všeobecných podmínek provozování živnosti, konkrétně podmínku bezúhonnosti, či nikoliv.

Ze současné právní úpravy vyplývá, že bezúhonnost fyzické osoby je hodnocena výhradně z hlediska pravomocného odsouzení pro trestný čin spáchaný úmyslně a osoba ji ztrácí, jestliže byl trestný čin spáchán v souvislosti s podnikáním anebo s předmětem podnikání, o který žádá nebo který ohlašuje. Není tedy rozhodující, jaký trest byl uložen ani případné trvání trestu odnětí svobody, ale výhradně to, zda osoba byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně, a že předmětný trestný čin byl spáchán v souvislosti s podnikáním nebo s předmětem podnikání, který osoba ohlašuje nebo o který žádá.

Pojmem bezúhonnosti se v minulosti zabýval Ústavní soud, a to v nálezu Pl. ÚS 35/08, na který ostatně poukazovali i oba účastníci. Ústavní soud dovodil, že smyslem a účelem podmínky bezúhonnosti omezující základní právo na podnikání je ochrana základních práv a svobod třetích osob, jež by mohla být podnikáním provozovaným v rozporu s právem a dobrými mravy dotčena. Tato podmínka však musí splňovat hlediska, která pro posouzení normativního prostředku, zajišťujícího jedno a omezujícího jiné základní právo či svobodu, plynou z principu proporcionality. Na tomto základě Ústavní soud uzavřel, že posuzovaná právní úprava (poznámka krajského soudu: tj. předchozí právní úprava) nebyla v souladu s Ústavou, protože svými důsledky vybočovala z mezí sledovaného účelu a intenzitou a rozsahem neproporcionálně omezovala v kolizi stojící základní právo, tj. právo na podnikání. Současně Ústavní soud dovodil, že smyslem a účelem podmínky bezúhonnosti je ochrana základních práv a svobod třetích osob, jež by mohla být podnikáním provozovaným v rozporu s právem a dobrými mravy dotčena.

Na zmíněný nálezh Pl. ÚS 35/08 navázal ve své judikatuře Nejvyšší správní soud, např. v rozsudcích ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 As 69/2008-50, nebo ze dne 5. 3. 2015, čj. 9 As 229/2014-36 (všechny zde uváděné rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), v nichž uvedl, že výklad § 6 odst. 2 živnostenského zákona je třeba provést se zřetelem na smysl a účel podmínky bezúhonnosti.

Souvislost skutkové podstaty, resp. trestného činu, s podnikáním je tedy nutné vykládat s ohledem na aprobovanou činnost konkrétní podnikající osoby a tuto souvislost řádně zdůvodnit, neboť jen tak je možné dostát požadavkům ústavně konformního výkladu.

V daném případě není sporu o tom, že žalobce byl pravomocně uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu, proto je první podmínka stanovená v ustanovení § 6 odst. 2 písm. b) živnostenského zákona splněna.

Další podmínkou, která musí být kumulativně splněna pro oprávněnost postupu vedoucího ke zrušení živnostenské oprávnění podle ustanovení § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona je, že úmyslný trestný čin žalobce spáchal v souvislosti s podnikáním. Je proto nutno posoudit, zda spáchaný úmyslný trestný čin neodvedení daně, pojištění na sociální zabezpečení a podobné povinné platby podle § 241 odst. 1 trestního zákoníku souvisí s podnikáním žalobce. Tuto úvahu je nutno učinit právě s ohledem na smysl a účel podmínky bezúhonnosti omezující základní právo podnikat.

Ustanovením § 241 trestního zákoníku je trestněprávně reagováno na případy nesplnění zákonné povinnosti odvést za jiného určité povinné platby, konkrétně daně, pojistná plnění na důchodové spoření, pojistná plnění na sociální zabezpečení, příspěvky na státní politiku zaměstnanosti a pojistná plnění na zdravotní pojištění. Všechny tyto povinné platby vykazují základní charakteristiky spočívající v tom, že jsou stanoveny zákonem, jsou příjmem veřejných rozpočtů a za stanovených podmínek vzniká povinnost je odvést. Ustanovením § 241 je poskytována trestněprávní ochrana před úmyslným nesplněním povinnosti určité osoby odvést za jiného (zpravidla povinnosti zaměstnavatele odvést za zaměstnance) tyto povinné platby ve prospěch veřejných rozpočtů.

Žalobce se dopustil trestného činu neodvedení daně, pojištění na sociální zabezpečení a podobné povinné platby podle § 241 odst. 1 trestního zákoníku tím, že nechával zaměstnancům společnosti srážet z jejich hrubých mezd příslušné zákonné srážky na odvody za jednotlivé kalendářní měsíce v celkové výši 429.094,- Kč, které však následně za společnost neodvedl řádně a včas příslušným institucím a oprávněným subjektům.

Dle názoru krajského soudu zde bezprostřední vztah mezi trestnou činností žalobce a jeho podnikáním existuje, protože jednání, kterým naplnil skutkovou podstatu trestného činu podle § 241 odst. 1 trestního zákoníku, tj. neodvedení daně, pojištění na sociální zabezpečení a podobné povinné platby, úzce souvisí s každým podnikáním jako takovým, neboť pro svou obecnou povahu souvisí s jakoukoliv podnikatelskou činností. Namítal-li žalobce, že správní orgány nezkoumaly vztah mezi jeho fakticky prováděnou nezákonnou činností a oprávněním, pro které měl vydán živnostenský list, resp. činností, kterou mohl na základě tohoto oprávnění vykonávat, pak je třeba uvést, že žalovaný zcela jasnou, byť stručnou, úvahu v tomto směru v odůvodnění napadeného rozhodnutí učinil, když uvedl, že společnost G s. r. o., jejímž

jménem žalobce nezákonně jednal, „má tři živnostenská oprávnění všechna shodná s podnikatelskými živnostenskými oprávněními ...“, a že žalobce se dopustil „shora citovaného přečinu, který pro svou povahu souvisí s jakoukoliv podnikatelskou činností“. Je tedy zcela zřejmý jeho názor, že v daném případě se prováděná nezákonná činnost žalobce vztahuje ke každé jeho živnosti.

Nedošlo tedy k takovému výkladu podmínky bezúhonnosti, dle kterého trestný čin spáchaný v souvislosti s některou z podnikatelských činností osoby by byl automaticky důvodem pro zrušení všech jejích živnostenských oprávnění (jak namítal žalobce s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 229/2014-40). V daném případě totiž souvislost trestné činnosti žalobce s každým jeho jednotlivým konkrétním živnostenským oprávněním (Obráběčství, Silniční motorová doprava – osobní provozovaná vozidly určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče, Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a Zámečnictví, nástrojářství) vyplývá ze shora uvedené podstaty trestného činu, za který byl odsouzen, svou podstatou související s jakoukoliv podnikatelskou činností. Souvisí tedy s každým konkrétním živnostenským oprávněním žalobce.

Žalobce namítl i to, že je třeba zkoumat, zda povaha trestné činnosti osoby způsobuje obavu z dotčení základních práv a svobod třetích osob při výkonu aprobevané činnosti, přičemž zmínil, že na základě vydaných živnostenských oprávnění podniká jako fyzická osoba a nemá žádné zaměstnance. Živnostenská oprávnění žalobce, kterými jsou Obráběčství, Silniční motorová doprava – osobní provozovaná vozidly určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče, Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a Zámečnictví, nástrojářství však nikterak nevylučují, aby žalobce zaměstnance měl. Jestliže je v určitý okamžik nemá, neznamená to, že je tím obava z dotčení základních práv a svobod třetích osob, jež by mohla být podnikáním provozovaným v rozporu s právem a dobrými mravy, vyloučena. Není totiž nijak omezeno nebo znemožněno, aby žalobce zaměstnance kdykoliv následně měl. Povaha trestné činnosti žalobce bezpochyby způsobuje důvodnou obavu z dotčení práv a svobod třetích osob, neboť nelze zapomenout, že trestného činu neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby se může dopustit jak právnická, tak fyzická osoba.

Žalobce upozorňoval i na to, že v době, kdy došlo ke spáchání trestného činu, za který byl odsouzen, jako fyzická osoba nepodnikal. Z dikce zákona však nevyplývá, že by trestná činnost, za kterou je podnikatel odsouzený a pro kterou by mohlo být podnikateli zrušeno živnostenské oprávnění, musela být spáchána pouze v době, kdy již svou živnost provozoval. Časové hledisko pro posouzení této otázky zde není rozhodující. Podmínku bezúhonnosti stanovenou v § 6 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona musí živnostník, má-li mít živnostenské oprávnění, splňovat jako všeobecnou podmínku provozování živnosti fyzickými osobami bez ohledu na to, zda fakticky v době spáchání trestného činu podniká. Účelem § 6 živnostenského zákona je záruka toho, aby podnikatelé splňovali podmínku bezúhonnosti pro účel živnostenského zákona v době výkonu živnostenského oprávnění. Žádoucí je tak bezúhonnost v době

podnikání, která je však vydáním trestního příkazu vyloučena, přestože se pravomocné odsouzení vztahuje na čin spáchaný dříve.

Krajský soud se proto ztotožnil se závěrem žalovaného, že v daném případě byly zákonné podmínky pro zrušení předmětných živnostenských oprávnění žalobci splněny. Žalobce jako podnikatel ztratil jednu ze všeobecných podmínek provozování živnosti, jak jsou stanoveny v § 6 odst. 1 živnostenského zákona, přičemž ztráta bezúhonnosti je překážkou provozování živnosti fyzickými osobami plynoucí ze zákona s cílem vyloučit z podnikatelské činnosti osoby, které neskýtají dostatečné záruky, že budou podnikatelskou činnost vykonávat v souladu s právními předpisy.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že v daném případě šlo o trestný čin spáchaný při podnikání právnické osoby, když žalobce byl odsouzen jako jednatel této právnické osoby, a proto že se nejednalo o podnikání žalobce jako fyzické osoby, ale třetího subjektu. Z trestního příkazu čj. 10T 8/2015-254 vyplývá, že se žalobce předmětného přečinu dopustil svým jednáním jako jednatel podnikající právnické osoby společnosti G s. r. o. Žalobce se tedy trestného činu dopustil v postavení podnikatele, když tento čin spáchal jako jednatel společnosti, tj. statutární orgán společnosti, jehož jednání je dle obchodního zákoníku jednáním podnikatele. Žalovaný správně dovodil, že nelze posuzovat spáchání trestného činu fyzickou osobou v souvislosti s podnikáním jinak u podnikající fyzické osoby a jinak u fyzické osoby jednající jménem právnické osoby. Uvedeného jednání se žalobce dopustil v postavení jednatele společnosti s ručením omezeným, přičemž dle ustanovení § 133 odst. 1 věta první obchodního zákoníku je statutárním orgánem společnosti jeden nebo více jednatelů a ve smyslu ustanovení § 13 odst. 2 téhož zákona je jednání statutárního orgánu jednáním podnikatele. Není tedy pochyb o tom, že se žalobce dopustil protiprávního jednání v postavení podnikatele, tedy v souvislosti s podnikáním. Z tohoto pohledu proto není významné, že v současnosti žalobce podniká jako fyzická osoba.

Dlužno dodat, že pro posouzení věci je zcela irelevantní, jak žalobce s příslušnými povinnými platbami za zaměstnance, za jejichž neodvedení byl odsouzen, naložil. Žalobce sice zdůraznil, že si tyto prostředky neponechal pro vlastní účely a že byly použity pro potřeby společnosti G s. r. o. Taková skutečnost je však nerozhodná jak z hlediska posouzení dle živnostenského zákona, tak dokonce i z hlediska trestní odpovědnosti za trestný čin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby podle § 241 trestního zákoníku.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenáročoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

P o u ě n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. listopadu 2016

JUDr. Jan Rutsch v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Iveta Kyrálová